

JOSEP MARIA POU

Actor. Interpreta "Sòcrates. Juicio y muerte de un ciudadano"

"Durant els 90 minuts de l'espectacle sóc totalment feliç"

Ahir el Teatre de la Llotja va oferir un espectacle de luxe. A partir d'un text de Mario Gas, un incommensurable Pou, acompanyat per sis actors de primera línia, interpreta el judici a Sòcrates, el filòsof que es va atrevir a denunciar la corrupció a Atenes i es va qüestionar l'ordre establert. L'obra, que ha hagut d'ampliar representacions degut a l'èxit aconseguit, posa al damunt de la taula – com adverteix a cada instant l'espectador– qüestions absolutament contemporànies.

L'espectacle ha estat concebut per Mario Gas?

Sí. Ha escrit el text i l'ha dirigit, junt a Alberto Iglesias.

Sòcrates no ha estat gaire tractat teatralment.

Només Adolfo Marsillach als anys 80 a Madrid. El filòsof ens ajuda a reflexionar en el que ens passa a nosaltres. L'aspecte que interessa a l'espectacle és el de Sòcrates ciutadà d'una democràcia. En l'obra es reflexiona sobre la nostra democràcia, contrastant-la amb la de l'atenenc, que dubtava de tot i es feia constantment preguntes, sense conformar-se amb la veritat oficial. I això molestava molt –i continua molestant– al poder.

Per això el van condemnar a beure cicuta?

Teòricament, per menysprear els déus i corrom-

pre la joventut. Però el van matar per rebel·lar-se contra allò injust. Això ens sona a tots, per això és un text tan actual: reflexionem sobre nosaltres i la nostra política, emmirallant-nos en la honestetat d'un home valent fins a les últimes conseqüències.

Va començar a fer de Sòcrates amb la mateixa edat que ell, 70 anys.

Ara ja n'he fet 71 (riu). L'obligació de l'autor és identificar-se amb el personatge. Però aquest text m'ha arribat en un moment de la meua vida que em fa sentir proper. He celebrat els 47 anys dalt d'un escenari amb una figura amb la qual m'identifico plenament amb el que fa, amb el que diu, com entèn la vida. Sòcrates ajuda a trobar respostes. Tam-

bé és el que intento fer quan pujo dalt d'un escenari. Durant l'hora i mitja de Sòcrates sóc absolutament feliç.

Té intenció de jubilar-se?

Només baixar d'intensitat, també per deixar pas als nous actors.

Vostè és un mite. Com ho viu?

És que no en sóc gens conscient d'això. Woody Allen va dir: "La persona que s'asseu sobre la seva corona de llorer és que no la porta al cap". S'entèn força, oi? (riu) .

L'obra ens parla de nosaltres,
de la nostra democràcia,
de la nostra classe política